

V VELIKI DVORANI HOTELA UNION V LJUBLJANI

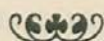
5. APRILA 1934

KONCERT

PRAŠKEGA PEVSKEGA ZBORA SMETANA

(PRAŽSKÝ PĚVECKÝ SBOR SMETANA)

POD POKROVITELJSTVOM JUGOSLOVENSKO-
ČEŠKOSLOVAŠKE LIGE V LJUBLJANI IN OBČIN-
SKEGA SVETOVALSTVA GLAVNEGA MESTA PRAGE

Dirigent prof. František Špilka

CENA 3 DIN.

DIRIGENT PROF. FR. SPILKA

SPORED

I.

- MILAN BALCAR: GORAM
J. B. FOERSTER: MAMICI (ciklus treh zborov)
VILÉM PETRŽELKA: NOČ PRI MORJU
B. SMETANA: PESEM NA MORJU

II.

- EMIL AXMAN: ČE BIL BI JAZ KONJSKI PASTIR ...
MILOJE MILOJEVIĆ: TRIPTIH
FRID. HEGAR: TABOR MRTVIH
O. ZICH: KOZMIČNA PESEM
SLOVENSKA NARODNA: ROŽE JE NA VRTU PLELA
„ „ JE PA DAVI SLANCA PALA

III.

- A. DOBRONIĆ: NAGOVARJANJE
J. JINDŘICH: JAZ NI MAM V TEM KLENČU ...
J. N. POLAŠEK: JAZ PASTIR ...
B. VOMÁČKA: TROZVEZNICA
B. POKORNÝ: PASEL JANKO
FR. SPILKA: VOJAŠKA
J. MALÁT: DEVA MODROOKA ...

I.

Milan Balcar: GORAM (Jan Večeřík)

Bodite pozdravljene, gore veličastne,
prepolne ve čarov in večnih krasot.
Ko vaše vrhove oko mi zagleda,
srce mi poskoči in v duši je vrisk.

Kaj, da tako si želim v vaš objem,
da vabite vedno me dalje in više,
da misli k vam moje tak često hitijo.
Že vem — to za to je, ker nebu ste bliže.

Ĵ. B. Foerster: MAMICI (Jan Neruda)

1. Zato tak draga je
mila mi mamica,
ker je tak majckena,
ker je tak revica.

In če bi revnejši
bila ko kamenje,
vendar bi v srcu jo
čuval ko znamenje.

In če bi prav bila
zvezana v culico,
vendar bi ljubil jo
to drago mamico.

2. Od vsega le ti si
ostala mi, mamica,
kot zemlji prezebli
jesensko solnčece.

Jesensko solnčece
ne žge, ne blešči se,
a vendar vztrepečemo,
ko nam skalí se.

3. Ničesar več nimaš, vse dala si mi,
kar Bog je v Tvoje roke položil,
in vendar od Tebe jaz nehvaležnik
še več in več bi zahteval.

Še svoje sive daj mi lasé,
da za blazino bodejo sinu,
da bode še v grobu počival
kot nekđaj v Tvojem naročju.

Vilém Petrželka: NOČ PRI MORJU (Fr. Kožík)

Nezmerna temá . . .
Raztresene svetilke dremajo
pod priprtími vekami nóči.
Vse spi pri morju, vse spi,
le ribičev lampe nervozno buče.
A ljudje, ki na molu sede,
s spevom na ustih zaspe
in pozabljajo na pretvarjanje.
Vse spi pri morju, vse spi.

B. Smetana: PESEM NA MORJU (V. Hálek)

Haló, le jadra napnite
in jambor z vrvmi okrepite,
že sidro se dviga z globin,
ugoden gre veter z višin.
Veselo zastava vihra nam,
in jasno se morje smehlja nam,
h krmilu — kozarci zvenčite.
Haló, haló.

Samo pogled še na luko.
Tam, zbogom, robci mahljajo
in čepice v zraku igrajo,
naj kratek ločitve bo čas.
Tam vidim, da solza iskrena
je orosila dragi obraz,
zdaj pesmi odjekne naj glas.
Haló, haló.

Sedaj se začinja veselje.
Kako zlati trta bregove,
kako blede mesto, naselje,
in nežnosti duh se navzel je.
Kako to morje zeleni se,
ko ladija reže valove
in duša v tej sreči krepi se.
Haló, haló.

Izginila zemlja, le morje povsod
se širi v neskončno daljino,
pod nebom pa drugi nebeški je svod
razpel se nad zemljo brez cest.
Kako vse to misli razgreva,
tu zdaj občutiš, kaj je prelest,
tu pesem iz polnega grla odmeva.
Haló, haló.

Glej tam ta otok zeleni,
ki dviga iz morskih se pen,
krmilo mi tjakaj okreni
in ladijo k bregu poženi.
Roke, glej, tam nam že tleskajo,
pogledi se radosti bliskajo,
zdaj čepice kvišku — in dobrodošli.
Haló, haló.

II.

Emil Axman: ČE BIL BI JAZ KONJSKI PASTIR

(Fraňa Šrámek)

Če bil bi jaz konjski pastir, v večerni čas
bi se morda nekoč zgodilo čudno čudo:
ko z žvižgom konje bi sklical z vlažnih njiv,
konjiček tuj, bel in krasan stal bi tu naglo
in s človeškim bi ogovoril me glasom.
Krasno bi govoril, kakor bi v grlu studenec imel
in po imenu pozval me: Francíšek, konjski pastir.

Sporočajo bratje ti tvoji — konjski pastirji ko ti —
pri nočnih ognjih, da jih prepadla je velika žalost,
da ne prepevajo več, glave se klonijo jim,
žal jim je sebe, žal jim je konj,
boš-li prepeval, bi tudi za nje vse pel.
Nisem pastir jaz, nisem konjski pastir,
v nočnem pa času na me tudi pada velika žalost,
več ne prepevam, glava mi klone,
kakor da s tožnim rezgetanjem vzdih krog mene ječi,
konjiček beli.

Miloje Milojević: TRIPTIH (M. Krleža)

Ja u sebi nosim bolan krvav trolík —
o! to pesma nije.
Tri otrova to su, prividjenja tri!
Iz trolíka toga mutna svetlost bije.
U njem boja gasne i ludilo, ludilo vri.
Ja u sebi nosim bolan krvav trolík:
prokleti djavolski bogolik:
žena! smrt! i lira!
Ah, da! i lira!

Frid. Hegar: TABOR MRTVIH (Balada J. V. Vidmana)

Kjer tydalske skale v senci gor
sen davnih dob snivajo,
tam o polnoči čete vojakov
kot prikazni vstavajo.
Tod so korakali iz bitve zmagoslavni,
ko preko gor je veter vel,
vseh deset tisoč je v orožju
zagrníl tukaj smrti dih.
Pokopal jih v zametih je kruti mraz,
in mlada kri se je strdila jim.
Tu so izdihali, padali v skalnati kraj,
vsak tu na veke zaspal je.
A iz globin groze dviga se dlan,
in kar zgrabi ta šapa,
vse spremení v žalostno snežno plan
in gasi v telesu žar.
Tu so nad puško sklonjeni izdihali
in drveneli konji in možje,
a umirali oprti na topove,
ki so na veke dogrmeli.
Brez kraja tabor je okameneli,
okrog in krog pa groze mir.
Volkovi le sem v gozda temni kot
ta mrtvi tabor gledat hodijo.
O nebo, zakaj je v licu tvojem mraz samo,
zakaj otroke svoje ti proklinjaš?
O daj miru jim večni sen
in mehki pokrov snega
jim pošlji za blazino.

Otokar Žich: KOZMIČNA PESEM (Jan Neruda)

Priznavam grehe svoje vse,
da rad dekleta krog pasu oklepam,
in dasi ljubim rad nad vse,
da rajši pa se še pretepam.

Vem, vem, da lep je celibat,
spoštujem humanistov vero,
ki čiste misli stremijo
vsi za človeštva večnim mirom.

No, božje sonce je drugač
usodo našo uredilo,
med Venero in Marta je
to Zemljo položilo.

Zaman je vsaka pridiga
zaman so vsi naporí,
nam v zvezdah že je sojeno
se tepsti in ljubiti.

Slovenska narodna:

ROŽE JE NA VRTU PLELA (*Besede S. Gregorčičeve*)

Rože je na vrtu plela,
pela je pesem glasno,
živo v lice zarudela,
ko je stopil on pred njo.

Daj mi cvetko, dete zalo,
da jo na prsi pripnem.
za spomin cvetlico malo,
predno v tuje kraje spem.

Slovenska narodna:

JE PA DAVI SLANCA PALA

Harm. Marko Bajuk

Je pa davi slanica pala
na zelene travnike — oj, travnike.
Je vso travco pomorila
in vse žlahtne rožice — oj rožice.

Men pa ni za rožce moje,
če jih slanica pomori — oj pomori,
men je le za dekle moje,
če me ona zapusti — oj zapusti.

III.

Ant. Dobronić: NAGOVARJANJE

Majko moja, oženi me mlada,
dok me nije obuzela brada!
Jer su sada djavoli djevojke,
kada vide bradata junaka.
„Gledaj, majko, u grahu strašila!“
Majko moja —

„Nuto nêno puha na orahu!“
Majko moja, oženi me mlada,
dok me nije obuzela brada!
Jer su sada djavoli djevojke
a kad vide mlado golobrado:
„Nuto, mamo, duše djevojačke!“
Majko moja, oženi me mlada!

Jindřich Jindřich:

JAZ NIMAM V TEM KLENČU...

Jaz nimam v tem Klenču
nobenega veselja,
jaz nimam v tem Klenču
nobene radosti.

Jaz pojdem po svetu,
kjer rože so v cvetu,
a tamkaj poiščem
si ljubice zadosti.

Ž. N. Polašek: JAZ PASTIR...

Jaz pastir zelo sem star,
pomladi ne doživim,
kukavica kukala ne bo mi
na tej moji staji.
Počasi, ovčice, po gorah, dolinah,
jaz pastir sem star, ne morem za vami.
Hej, džini, džini, dajdom.

Jaz pastir zelo bolan sem,
nesposoben za gore,
ne morem po vrhovih hoditi,
niti svojih ovčic podojiti

Utihnile so pesmi po poljanah,
tožno tiho je v dolinah,
utihnile so gajde in piščali,
ne živi pastir več stari.

Bol. Vomáčka: TROZVEZNICA (*Samo Stanec*)

(*V spomin 17. avgusta 1918*)

1. Ljubezen plameni
od severa do juga,
od severa buči,
na jug, na jug
slovenska struga.
O poj, naš spev,
o večno poj,
s Pomorja do Balkana,
o stoj naš dom,
o večno stoj
od Balta do Jadrana.
2. Žari svobode soj,
od severa do juga,
Slovan gospod je svoj,
sin Slave, Slave,
ni več sluga.
O poj —

Bohumil Pokorný: PASEL JANKO

1. Pasel Janko tri voli
na zeleni detelji — ob gaju.
2. Prišli nanj so logarji,
ogrski razbojniki — ob gaju.
3. Tako z njim so delali,
da so Janka ubili — ob gaju.
4. Leži Janko ubiti
z rožmarinom pokriti — ob gaju.

Frant. Spilka: VOJAŠKA

Jaz nisem še slišal,
da v Pragi novačijo,
na dva bobna bobnajo,
da tja mene vzamejo.

Če novačijo, bodo jemali,
pojdemo se tudi dat,
jaz podam se med vojake,
imajo lepe bele suknje,
jaz podam se med vojake,
me poznala več ne boš.

Pojdem naravnost v Prago,
več vesti ne bo o meni,
a tedaj, dekle, se spomniš
na ljubezen najino.

Jan Malát: DEVA MODROOKA

Deva modrooka, ne posedaj kraj potoka,
deva modrooka, ne posedaj tam.
V potoku je velika voda,
te odnese, bode škoda —
deva modrooka, ne posedaj tam.

Deva modrooka, ne posedaj kraj potoka,
deva modrooka, ne posedaj tam.
Voda tam v potoku dere,
da oči ti ne izpere —
deva modrooka, ne posedaj tam.

ZÁJEZDY **SMETANY** ZA HRANICE DO ROKU 1930

Obč. úst. č.	Obč. úst. č.	Země	Státní
101	102	103	104
105	106	107	108
109	110	111	112
113	114	115	116
117	118	119	120
121	122	123	124
125	126	127	128
129	130	131	132
133	134	135	136
137	138	139	140
141	142	143	144
145	146	147	148
149	150	151	152
153	154	155	156
157	158	159	160
161	162	163	164
165	166	167	168
169	170	171	172
173	174	175	176
177	178	179	180
181	182	183	184
185	186	187	188
189	190	191	192
193	194	195	196
197	198	199	200

Obč. úst. č. 101-200

